

Sygn. akt II Ka 380/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale mł. asp. Justyny Makowskiej z KPP w Słupcy

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2023 r.

sprawy **D. M. (poprzednio S.)**

obwinionej z art. 65a k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupcy z dnia 23 czerwca 2022 r.

sygn. akt II W 207/20

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy.
2. Zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł.

Karol Skocki

Sygn. akt: II Ka 380/22

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 czerwca 2022r. Sąd Rejonowy w Słupcy, sygn. akt II W 207/20, obwinioną D. M. (poprzed. S.) uznał za winną tego, że w dniu 03 kwietnia 2020 r. około godziny 23:24 w S. na ul. (...) umyślnie nie stosowała się do wydawanych przez funkcjonariusza policji na podstawie prawa, poleceń określonego zachowania się, czym utrudniła wykonywanie czynności służbowych tj. wykroczenia z art. 65a k.w. i za to na podstawie art. 65a k.w. wymierzył jej karę grzywny w kwocie 200 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca obwinionej zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 8 k.p.w. w zw. z art. 7 k.p.k. w wyniku dokonania oceny wyjaśnień obwinionej, zeznań świadków oraz opinii biegłego w sposób dowolny,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a mający znaczenie dla rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że obwiniona w sposób umyślny nie stosowała się do poleceń Policji oraz umyślnie utrudniała wykonywanie funkcjonariuszom czynności służbowych oraz , że obwiniona od roku nie mieszka w miejscu zameldowania, tj. mieszkaniu, do którego starała się wejść w dniu zdarzenia z powodu stosowania przemocy.

W oparciu o powyższy zarzut obrońca obwinionej wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej od stawianego jej zarzutu, względnie o odstąpienie od ukarania obwinionej, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionej D. M. okazała się bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) gdy zostaje poprzedzona ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.). Sąd winien rozważyć wszystkie okoliczności sprawy przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść obwinionego (art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.) oraz wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego uargumentować swoje przekonanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w.). W ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 k.p.k. sąd ma bowiem prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia obwinionego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności, pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący uzasadni.

W ocenie Sądu odwoławczego dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, odnośnie zarzucanego obwinionej czynu spełnia przedstawione powyżej wymagania.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż sprawstwo obwinionej w zakresie czynu z art. 65a k.w. nie budzi w przedmiotowej sprawie żadnych wątpliwości a na jego przypisanie pozwalają przede wszystkim prawidłowo uznane przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji przeprowadzających interwencje w dniu zdarzenia, D. U. i F. N.. Wbrew twierdzeniom skarżącej obrońcy to właśnie zeznania tych świadków przedstawiają wiarygodny przebieg zdarzeń i mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Zeznania świadków są spójne, ze sobą zgodne ponadto świadkowie jako funkcjonariusze policji i osoby zupełnie obce dla obwinionej nie mieli żadnych podstaw, by przedstawiać przebieg interwencji w sposób niezgodny ze stanem faktycznym.

Wbrew również twierdzeniom skarżącej obrońcy – nie ulega żadnej wątpliwości, iż obwiniona działała umyślnie w zakresie zarzucanego jej czynu, a na wyeliminowanie jakichkolwiek wątpliwości co do jej stanu psychicznego na takie opinii sądowo – psychiatrycznych.

Natomiast dla możliwości przypisania obwinionej sprawstwa w zakresie czynu z art. 65a k.w. okoliczność od kiedy i czy w ogóle nie mieszka w miejscu zamieszkania jest drugorzędna, bowiem okoliczność ta stanowiła jedynie przyczynę interwencji, na wezwanie matki osoby uprawnionej stale tam mieszkającej, a już samo zachowanie obwinionej w trakcie tejże interwencji stanowiło przedmiot zarzucanego wykroczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający dla uznania D. M. za winną wykroczenia z art. 65a k.w.

Reasumując, dokonana przez Sąd ocena dowodów okazała się trafna, a prawidłowo poczynione ustalenia faktyczne pozwoliły na niebudzące wątpliwości przypisanie obwinionej wykroczenia z art. 65a k.w.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 104 k.p.w. i art. 440 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.

Nadto na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych. Sąd Odwoławczy zasądził od obwinionej D. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Karol Skocki